

VIIVI PUSU

04

Viivi Pusu ja rakkauskirjeet

TITTAMARI
MARTTINEN

Viivi Pusu ja rakkauskirjeet

Tittamari Marttinen

Viivi Pusu ja rakkauskirjeet

SAGA Egmont

Viivi Pusu ja rakkauskirjeet

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2006, 2025 Tittamari Marttinen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727288420

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2. Floor, DK-1120 Copenhagen

Elävä jäätelökone

Täällä Viivi Pusu. Ja kesäloma on jo puolivälissä.

Et ikinä arvaa, mitä on tapahtunut!

Vai arvaatko? No, et kovin helpolla, tapaus on sen verran uskomaton. Joten minä kerron.

Olin jo alistunut siihen, että viettäisin koko kesän kotosalla. Riippukeinussa loikoillen ja laiskotellen. Pari päivää se oli ihan kivaa, mutta sitten minä kyllästyin. Vilkaisin kalenteria ja näin, että kesä jatkuisi loputtomiin. Eikä Tuomas edes ollut kaupungissa!

Juuri silloin sain viiden päivän kesätyön. Älä naura. Olin ihan totta innoissani. Viisi päivääkin on paljon parempi kuin ei kesätoita ollenkaan. Minun iässäni ei ole helppoa saada kesätoita. Täytän kolmetoista vasta tammikuussa. Isommat rynnivät ohi ja varaavat kaikki mukavat työt. Mutta minäpä sainkin maailman hauskimman kesätyön. (Niin ainakin ensin luulin.) Pääsin nimitäin myyjäksi meidän tuttavien jäätelökioskiin. Siitä työstä olen aina haaveillut. Aina!

En olisi millään uskonut, että jätskipallojen pyöritteleminen olisi niin raskasta. Ja vaikeaa. Ei ollenkaan sellaista kuin voisi kuvitella. Minäkin haaveilin, että istuskelisin kioskissa kaikessa rauhassa lueskelemassa kirjaa ja nuoleskelemassa jotain uutuußtötteröä. Ja nuoltuani tötterön loppuun alkaisin nuoleskella toista. Ja niin edelleen. Niin minä kuvittelin.

En kyllä välittäisi enää muistella koko jäätelökeikkaa, nyt kun olen suorittanut sen kunnialla loppuun. Olin viisi päivää tuuraa-massa Jasmiinaa, joka (raukka) joutuu istumaan kioskissa koko kesän! En käsitä, miten hän jaksaa! Tai ehkei hän jaksakaan. Hän lähti välillä viikoksi Englantiin tapaamaan äitiään, ja minä sain siis homman siksi aikaa.

Sivumennen sanoen, Jasmiina on minulle melkein kuin isosisko. Hänen isänsä Mikko seurustelee minun äitini Eevan kanssa. Ja hänen pikkuveljensä Buster taas on minun pikkuveljeni Eeliksen parhaita kavereita.

Tietysti olin iloinen, että Jasmiina kierrätti kesätyönsä minulle. Hän kierrättää nykyisin melkein kaikki vaatteensakin minulle, siis sellaiset joihin kyllästyy. Isosisko on tosi käytännöllinen hankinta. Jos olisin arvannut tämän, niin olisin hankkinut sellaisen jo ajat sitten. Ei, nythän minä kirjoittelen ihan lööperiä: minulle ei tullut mieleenkään, että voisin joskus saada ikioman isosiskon. Jasmiina oli siis huippuihana yllätys!

Ja ajatella, että muutama viikko sitten äitiä jännitti kertoa minulle Mikosta. Nyt en enää käsitä, miten me joskus pärjäsimme ilman Mikkoa.

Mutta palataanpa asiaan eli kesätyöhöni jäätelökioskissa. Se oli varmasti koko kesän helteisin viikko. Helteisin tarkoittaa myös vilkkain, ainakin jäätelönmyyjän kannalta. Ja ehkä myös uima-

valvojan. Uimavalvojaksi minusta ei totisesti ole, eikä taida olla jätskinmyyjäksikään.

Sormiini puhkesi valtavia rakkuloita. Kipeitä hiertymiä. Ne tulivat siitä, kun puristin jääkylmää jäätelökauhaa ja yritin nyrhata sillä palasia irti valtavista, umpijäisistä jäätelölaatikoista. Kaiken huipuksi palellutin sormenpääni. Ihan totta! Ne olivat lopulta aivan tunnottomat!

Tunnista toiseen jouduin upottamaan käteni jäisiin jäätelöaltaisiin ja pusertamaan pallokauhalla siistejä ja sieviä jäätelöpalloja. Kääntelin kauhaa hartiavoimin ja muovasin palloja, hiki pisaroi otsallani ja valui loristen selkää alas. Samaan aikaan jäätelöastiat hohkasivat kylmää niin että menetin ääneni. Kysyin asiakkailta raakkumalla, että mitä saisi olla, ja toivoin etteivät he olisikaan halunneet mitään. Turha toivo! Olin iltaisin puolikuollut. Ei puhettakaan, että olisin ehtinyt jossain välissä nautiskella itse jäätelöä. Ei puhettakaan, että olisin maistanut kiskan jokaista laatua. En ehtinyt maistaa ensimmäistäkään palloa. Ei tehnyt edes mieli.

Kioskillä oli koko ajan jonoa. Ja rehellisyyden nimissä on sanottava, etten ole maailman nopein tötteröntekijä. Enkä taida olla toiseksi nopeinkaan. Yritin vain väkertää mahdollisimman siistejä jätskejä, jotka eivät heti leviäisi ostajansa käsille ja syliin. Taisi onnistua jotenkuten. Mutta hidasta puuhaa se oli. Kioskin jono oli parhaimmillaan sadan metrin mittainen.

Kummallista muuten, miten pahalla tuulella monet ihmiset olivat, vaikka kesäloman pitäisi olla rentouttavaa aikaa. He vain kivahtivat minulle tilauksensa, ja jäätelön olisi pitänyt olla heillä siinä samassa. He eivät ollenkaan ymmärtäneet, että minä suhtaudun puuhaan kuin puuhaan tavattoman kunnianhimoisesti.

Ehkä he vain pitivät minua tavallista kömpelömpänä jätskinmyyjänä!

Samat ihmiset hotkivat tötterönsä kiireellä kuin se olisi polttanut heidän hyppysissään. Ehtivätkö he ollenkaan nauttia jäätelöstä?

Jonoon ilmestyi kyllä toisenlaisiakin lomailijoita. Sellaisia, joilla ei ollut kiirettä minnekään. Näin siellä ihmeen tuttujakin naamoja. Yhdet kasvot kuuluivat meidän luokan Untolle. Toiset Anterolle. Kolmannet Linda-Liisalle. Niillä asiakkaila ei ollut kiirettä minnekään. Välillä minusta tuntui, että he testasivat minun kärsivällisyyttäni. Halusivat osoittaa, miten lyhyt pinna minulla oli.

Unto ja Antero ravasivat ostamassa aina uusia jätskejä. Miten paljon heihin oikein mahtuikaan sitä tahmeaa mönjää? He asettuivat näyttävästi kioskin läheisyyteen raidallisille aurinkotuoleille lipomaan jätskejään ja huokailemaan, miten aurinko paistoi silmiin, jäätelö kutitti kitalakea ja kaikki oli muka niin auvoista ja leppoisaa. He olisivat kuulemma pyytäneet minua mukaansa rannalle, mutta oletettavasti en olisi ehtinyt, koska kioskillä oli koko ajan jonoa.

Linda-Liisa kävi kertomassa matkoistaan ja sanoi, että oli vain kääntymässä täällä Ruusuvuorella ja lähtisi kohta taas reissuun.

Unto ja Antero eivät tosiaan lähteneet minnekään. He ilmes-tyivät jonoon yhä uudelleen. He kyselivät raaka-aineista eivätkä osanneet päättää, mitä halusivat. Jäätelö ehti sulaa ennen kuin he olivat tehneet siitä selvää. He pyysivät käsipapereita ja valittivat jäätelötahroja shortseissaan. Välillä he roikkuivat jätskiluukulla ihan huvikseen.

– HÄIPYKÄÄ! minä kiljuin.

He vaativat rahansa takaisin. Tai korvaukseksi uudet tötteröt.

- Korvaukseksi mistä? minä kysyin.
- Tämä jäätelö ei maistu samalta kuin ennen vanhaan, Unto valitti.
- Ei niin, koska se on tämän sesongin uutuus! minä tiuskaisin.
- Miksi sinä olet noin ilkeä? Unto valitti.
- HÄIPYKÄÄ, ILKIMYKSET! karjuin silläkin uhalla, että muut jonottajat saattoivat luulla, että kohtelin yhtä epäkunnioittavasti kaikkia asiakkaitani.

Unto ja Antero olivat tosiaan päättäneet koetella minua. Tavallaan heidän pilailunsa tuntui kodikkaaltakin, sillä minulla oli muuten aika orpo olo. Niin paras kaverini Pinja kuin poikaystäväni Tuomas (niin, totta se on, usko tai älä – Tuomas ja minä olemme kimpassa!) olivat kesänvietossa mahdollisimman kaukana Ruusuvuoresta, jossa me kaikki asumme.

En siis ihan vilpittömästi edes toivonut Unton ja Anteron häipyvän, vaikka niin heille kiljuinkin.

Pinja oli lähtenyt perheineen Madeiralle. En käsittä, mitä järkeä siinä oli. Suomessa oli ihan yhtä lämmintä kuin siellä. Mutta Pinjan perhe kaipasi kuulemma vaihtelua.

Tuomaskin oli suureksi pettymyksekseni matkustanut isänsä kanssa heinäkuuksi Gotlantiin. Me olimme tavanneet kesäkuussa joka päivä ja käyneet uimassa ja torilla syömässä mansikoita ja herneitä. Olimme käyneet yhteisessä lempipaikassamme Kesäniemessä, jossa on hylätty leikkipuisto. Olimme pelanneet Unton ja Anteron kanssa minigolfia ja tehneet kaikenlaista hauskaa, mitä kesällä pitääkin puuhata.

Tuomas oli vakuuttanut minulle, ettei matkustaisi lomalla minnekään. Mutta sitten hänkin otti ja lähti. Hänen isänsä kuulemma pakotti. Tuomaksen isä Tappi on musiikinopettaja, ja nyt hän oli jostain keksinyt, että Ruotsissa Gotlannin saarella vietet-

tiin kamarimusiikkiviikkoja, ja että hänen pitäisi ehdottomasti päästä sinne kuulemaan jotain maailmankuulua huippupianistia, jota hän oli ihaillut lapsesta saakka! Voitko kuvitella, miten julma ihminen! Vaivautuiko hän edes kysymään Tuomakselta, halusiko tämä lähteä Visbyhyn? Ei todellakaan. Vaivautuiko hän kysymään minulta, olisinko minä halunnut lähteä? Ei todellakaan.

Ja minä olisin halunnut!

Parasta Tuomaksen matkassa oli se, että saatoimme lähetellä tekstiviestejä. Ja kirjoitella sähköposteja. Olimmekin vaihdelleet niitä ahkerasti. Minä olin nykyisin kirjaston vakiokävijä numero 1. Avaamisen hetkellä seisoin kirjaston oven takana odottamassa, että pääsisin ryntäämään tietokoneelle tarkistamaan viestejä. Iltaisin kävin tarkistamassa postit vielä ennen kirjaston sulkeutumista.

Oma tietokoneemme oli nimittäin rikki. Äitikin oli lomalla, joten koneen korjaamisella ei ollut kiirettä. Äidin lisäksi perheeseeni siis kuuluvat pikkuveljeni Eelis ja pikkusiskoni Iisa. Äiti elättää meitä kirjoittamalla naistenlehtiin haastatteluja ja muita juttuja, sekä keksimällä ristikoita, horoskooppeja, tietokilpailuja, piilosanoja ja kaikenlaisia tehtäviä. Niiden kehittäminen ei aina ole helppoa. Siksi äitikin on välillä aika lujilla.

Mutta onneksi äiti seurustelee nykyisin Mikon kanssa. Mikko pitää kirjakauppaa nimeltä Peter Pan. Meidän perhe saa sieltä alennusta. Se on hyvä juttu. Me kun kaikki tykkäämme kirjoista ihan mielettömästi!

Ja arvaa mitä sitten tapahtui! Ihmeiden aika ei ollut ohi. Sain Tuomakselta tällaisen tekstiviestin: ”Viivi. Tule Visbyhyn. Edes pariaksi päiväksi. Tuomas.”

Kuten huomaat, Tuomaksen tyyli on aika tiivis. Hän ei turhia

Kesäistä kohellusta, reissausta ja romantiikkaa – niistä on Viivi Pusun loma tehty.

Viivin kesä ei ole mennyt ollenkaan niin hauskasti kuin hän olisi toivonut. Paras ystävä Pinja nauttii Madeiran lämmöstä ja poikaystävä Tuomas viilettää Visbyssä, kun Viivi mätäneee ainoana kaupungissa ja pyörittelee jäätelökioskillä tötteröitä Untolle ja Anterolle.

Kun Tuomas kutsuu myös Viivin Ruotsiin, Viivi on haljeta riemusta. Edessä ei kuitenkaan ole varsinainen rakkauden kesä, sillä Tuomaksen serkku Jesper tuppautuu jatkuvasti seuraan ja käyttäytyy muutenkin oudosti. Miksei poika tajua jättää häntä ja Tuomasta rauhaan?

Viivi Pusu ja rakkauskirjeet on neljäs osa hurmaavassa Viivi Pusu-sarjassa, joka on täynnä vauhtia ja kiherryttäviä käännteitä.

Tittamari Marttinen (s.1968) on palkittu kirjailija, joka tunnetaan erityisesti hurmaavista lasten- ja nuortenkirjoistaan.